

NOVETAT EDITORIAL

17 contactes amb la mort

L'escriptora irlandesa Maggie O'Farrell relata en les seves memòries, 'Visc, i visc, i visc', alguns dels moments més significatius de la seva vida

ELENA HEVIA
BARCELONA

Una dels tres fills de l'escriptora irlandesa Maggie O'Farrell (Cole-raine, Irlanda del Nord, 1972) té una mitjana de 12 a 15 reaccions al·lèrgiques a l'any. No totes són greus, però moltes porten la nena a l'hospital amb una màscara d'oxigen. Asseure's a la taula amb un desconegut que recentment ha menjat *muesli*, prendre el sol a prop d'algú que s'ha posat un bronzejador a base d'ametlles, acostar-se a qui trenca un ou o a qui inadvertidament porta un cacuet a la butxaca, la picadura d'una vespa.

Aquestes coses que per a la resta de la gent passen inadvertides desapareixen les alarmes en l'escriptora, acostumada a sortir corrent per neutralitzar el possible xoc anafilàctic i fins i tot els primers símptomes d'una fallida cardíaca de la nena. La filla d'O'Farrell té ara 8 anys i tota la família ha après a conviure amb el perill. El vuitè llibre de l'autora poc té a

veure amb les seves anteriors novel·les de ficció, *Tiene que ser aquí* i *La primera mano que sostuvo la mía*. *Visc, i visc, i visc / Sigo aquí* (L'Altra / Asteroides) són unes memòries en què el lector assisteix a allò que l'autora anomena 17 contactes amb la mort, moments en què al llarg de la seva vida s'ha enfrontat a aquesta possibilitat.

El cert és que no pensava publicar aquest llibre, la finalitat era pu-

«Volia demostrar que malgrat que la vida és fràgil, cal disfrutar-la i viure-la al màxim»

rament domèstica; el va escriure per a la seva filla, per demostrar-li que «malgrat que la vida és fràgil, cal disfrutar-la, agafar-la amb les dues mans i viure-la al màxim».

Ho explica Farrell, irlandesa de manual: rinxols rebels, cabells vermells i ulls blavissims. En aquestes

17 trobades amb la *distingida dama* hi ha alguns moments inquietants, com l'inicial, quan als 18 anys va estar a punt de ser víctima d'un violador i assassinat en sèrie, o quan més d'una dècada després un paio la va amenaçar amb una navalla en un viatge a Xile.

Encefalitis letal

A mesura que es desgranen els incidents, el lector, malgrat els sobresalts, sap que Maggie se salvarà, que seguirà endavant. La cosa es posa extrema en els dos últims capítols. Un en el qual relata com ella de petita va tenir una encefalitis que acabaria per alterar la seva percepció de l'espai, i l'últim, sobre el greu trastorn immunològic de la seva filla. «Havia d'anar amb molt de compte per no provocar que la gent se sentís malament o em compadís, perquè jo no em veig a mi mateixa com a algú que ha tingut mala sort o que ha sigut desgraciada. Més aviat el que volia és que els lectors pensessin en els seus pro-

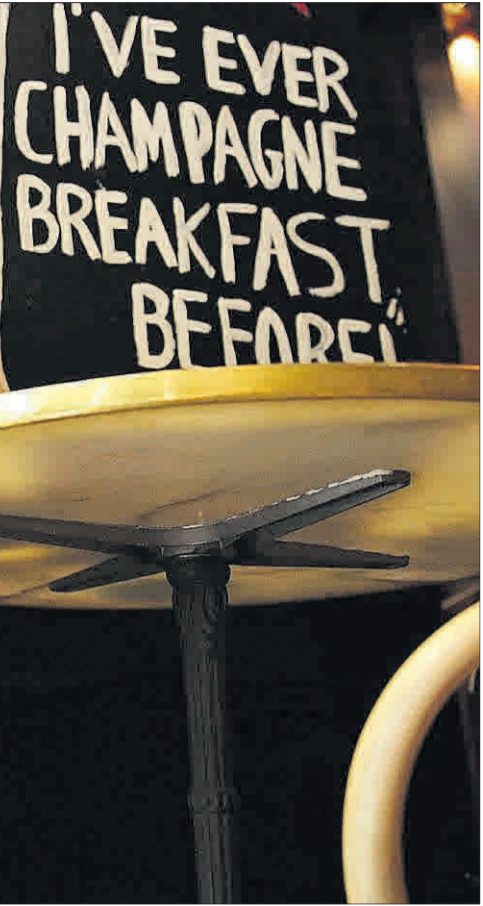
VITALISTA L'escriptora Maggie O'Farrell, a Barcelona.

pis contactes amb la mort, i això els portés a valorar la vida d'una altra forma», diu.

En la primera experiència hi ha un record crucial per a ella, el d'una infermera que va manar callar uns visitants a l'hospital on la petita Maggie lluitava contra la in-

fecció d'encèfal: «Silenci, aquí hi ha una nena que s'està morint». Descobrir això als 8 anys, la mateixa edat que té ara la seva filla, et marca. «Crec que si no hagués tingut aquesta malaltia de nena avui no seria escriptora. Si tens la sort de superar-la, aquesta experiència et

RICARD CUGAT

sulta muy enriquecedora porque cuando eres un niño enfermo la gente no te cuenta lo que está pasando y tú tienes que mostrarte muy atento a sus expresiones faciales, al lenguaje corporal. Esas son habilidades importantes para un escritor». ≡